

Tirsdag d. 7 april

Jeg sidder i bilen.

Jeg har lige købt ind i Føtex med min mor. Eller... sandheden er, at jeg kom med derind men løb ud igen. Der var så mange mennesker og folk gik tæt og jeg fik mit første angstanfald i snart 4 måneder. Jeg ryster så meget og kan slet ikke trække vejret. Jeg er så evigt bange for at smitte andre at jeg ikke kan holde ud at være andre steder end på mine forældres matrikel . Min mor er stadig dernede, jeg kan ikke lade være med at græde og jeg skammer mig. Tænk hvis hun bliver smittet eller at jeg smittede nogen mens jeg var der?? Jeg havde det som om alle mennesker var rådne, og hvis de kom for tæt på ville deres ødelagte indvolde sprøjte ud på mig. Føler mig forfulgt. Kigger mig hele tiden over skulderen som skulle covid-19 komme løbende efter mig
Føtex er mit nye **horror house**

Tirsdag d. 7 april

eg føler jeg konstant begrænser mig selv i at tænke frie tanker og føle ægte følelser. Jeg kan mærke selvisolation gør mig kold og ligeglad men samtidig smadrer den mit selvværd. Jeg er stoppet med at kigge mig i spejlet for jeg ser kun en ensom, rynket gammel kone vrisse af mig
Min morfar er meget syg, og han er så bange. Vi har ude og besøge ham i går, snakkede gennem vinduet og mit hjerte bløder for den gamle mand, som har levet igennem så meget smerte og sorg.
Min mor sagde jeg nok skulle begynde at indstille mig på, at det pludseligt går stærkt og så er de væk. Jeg græd meget. Min mor trøstede mig men det er jo hende som står til at miste sin far. Alt føles helt forkert.

Jeg skriver et brev til min mormor og morfar. Jeg elsker dem så højt, selvom jeg aldrig har noget at sige til dem. De er den tavseste kærlighed jeg kender til.

Jeg føler bare alting glider væk fra mig.